

ÜNNEPI RENDEZVÉNY A FELDERÍTŐK NAPJA TISZTELETÉRE

Hagyományainkhoz híven ebben az esztendőben is ünnepélyes keretek között emlékeztünk meg a Felderítők Napjáról. A megemlékezés jelentőségét növelte az a tény, hogy ebben az esztendőben ünnepeltük az önálló magyar katonai felderítés és elhárítás létrehozásának 100. jubileumi évfordulóját. Az éves munkatervünkben kiemelt rendezvényként számoltartott megemlékezésünkre 2018. november 11-én, az elmúlt évihez hasonlóan, a Stefánia Palota emeleti, Gróf Eszterházy Mihály termében került sor. A rendezvény megkezdése előtt a megjelentek kézhez vehették az Egyesületünk arra vállalkozó tagjai által megírt történeteket tartalmazó „Az én felderítő történetem” című kiadványt, melyet a Katonai Nemzetbiztonsági Szolgálat támogatásával jelentettünk meg a centenáriumi évforduló jegyében.

Az ünnepségen, az elnöki megnyitót követően, ünnepi beszéd hangzott el, melyet Morber Ferenc ny. altábornagy, Egyesületünk alapító tagja, a MK Katonai Felderítő Hivatal egykori főigazgatója tartott. Ezt követően, elnökünk, Dr. Tömösváry Zsigmond ny. dandártábornok tájékoztatta a megjelenteket a Felderítők Társasága Egyesület 2018. évi tevékenységének fontosabb eseményeiről, különös tekintettel a centenáriumi évfordulóra.

A rendezvényen – hagyományainkhoz híven – nagy számban vettek részt a családtagok is. A 94 fős létszám minden tekintetben elismerésre méltó. A rendezvényt jelenlétével megtisztelte Dr. Béres János altábornagy, a Katonai Nemzetbiztonsági Szolgálat főigazgatója, aki a KNBSZ vezetése nevében köszöntötte a megjelenteket. Méltatta az Egyesület színvonalas tevékenységét, rövid tájékoztatást adott a Szolgálatnál bekövetkezett változásokról, majd elismeréseket adott át a Felderítők Társasága Egyesület szakmai tevékenységet segítő munkájában kiemelkedő teljesítményt nyújtott tagjainknak. Az ünnepségen, a KNBSZ képviselőjében részt vett Páncél Krisztián ezredes, humán igazgató is, aki az év során közvetlenül segítette Egyesületünk tevékenységét. Az ünnepi megemlékezés hivatalos része befejezését követően ünnepi ebédre került sor, melynek étlapján szerepelt a hagyományos Márton-napi libaleves és libacomb is.

Az ebédet követően vidám hangulatú bajtársi, baráti beszélgetésekre került sor, melynek során tagjaink számos ötlettel járultak hozzá az Egyesület keretein belül végzendő munkánk még eredményesebbé tételéhez. Tanácsaitokat, javaslataitokat ez úton is köszönjük! Megvalósításukban Egyesületünk elnökség számít cselekvő támogatásokra!

ÜNNEPI BESZÉD A FELDERÍTŐK NAPJÁN

Elnök úr!

Tisztelt Tagtársak!

Kedves Vendégeink!

Újra elérkezett egész évben várt jeles ünnepünk, a Felderítők Napja és engem ért az a megtiszteltetés, hogy Egyesületünk mai ünnepi rendezvényén beszédet mondhatok.

Mindnyájan tudjuk, hogy az idei év különleges jubileumi esztendő a számunkra, hiszen a magyar katonai hírszerzés és elhárítás 100 éves fennállását ünnepeljük. Ismert tény, hogy az eltelt évszázadnyi idő során, az említett tevékenységi területeken, a feladatok és a végzésüket biztosító szervezeti formák sokszor módosultak, sőt gyökeresen meg is változtak. Ugyanakkor, meggyőződésem szerint, a katonai felderítés területén szolgálatot teljesítők elhivatottsága, a szakma iránti szeretete, a feladatok végrehajtásával kapcsolatos felelősségérzete nem változott.

A százéves évforduló méltó megünneplésére természetesen a felelős szakmai szervezet, a Katonai Nemzetbiztonsági Szolgálat készítette el a jubileumi rendezvénysorozat programját, amelynek keretében, többek között, ünnepi konferenciákra, kiadványbemutatókra került sor. Egyesületünk ugyancsak számottevő részt vállalt a megemlékezésekben, de ennek részleteiről most nem kívánok szólni, nehogy megelőzzem Tömösváry tábornok úr erről szóló részletes beszámolóját.

Tisztelt Ünneplők!

A Felderítők napján illendő megemlékeznünk Szent Mártonról, a felderítők védőszentjéről, ahogy ezt tesszük minden évben lassan két évtizede, fegyvernemi ünnepünkön. Élettörténete tények, legendák, értelmezések és átértelmezések sajátos összefonódása, de hogy is alakulhatott volna ez másként a születése óta eltelt több mint 1700 év során! Többször is hallhattuk már, de szabadjon felidézni rövid életrajzát, remélve, hogy a korábban megismerteken túl néhány eddig nem hallott dolgot is tudok említeni.

Szent Márton 316-ban vagy 317-ben született Savaria-ban (Pannónia), szülei pogányok voltak, apja a császári hadsereg tribunusa. Kisgyermek korában szüleivel Ticinumba (Pávia) költöztek. Zömében pogány környezetben nevelkedett, szülei akarata ellenére 12 évesen jelentkezett katekumennek (hitújonc), ekkor kapta az első nevelést a

keresztény életre. Magát a keresztséget hat évvel később vette fel.

15 évesen, mint veterán apa fiát, besorozták a császári seregbe, kiképzése után lovas testőrtiszt lett. Már ebben az időben kitűnt katonatársai közül, és általános elismerést váltott ki az egyszerűsége, életének tisztasága, önfelédtt felebaráti szeretete. 334-ben Amiens-ben történt, hogy télvíz idején tisztí köpenyének felét odaadta egy csupán hitvány rongyokat viselő koldusnak. Megkeresztelkedése után, amint mód nyílt rá, elhagyta a hadsereget, és a Poitiers-i püspökhöz, Szent Hilariusához csatlakozott, aki exorcistává (ördögűző) szentelte. Ezt követően először Milánó közelében, majd a Genova előtti Gallinaria-szigeten remetéskedni kezdett. Később visszatért Poitiers-be, Hilarius püspök mellé. A városon kívül épített magának egy remetelakot, ahol hamarosan tanítványok gyűltek köréje. Cellája körül bontakozott ki a Ligugé-i kolostor, majd 375-ben Tours közelében megalapította Marmoutier kolostorát. Ezzel megindította a gall-frank szerzetesség fejlődését, és megteremtette annak központját. 371-ben, amikor a Tours-i püspök meghalt, a nép, a papság és a többi püspökök mind Mártont kívánták püspöknek. Igaz, voltak, akiknek nem tetszett Márton aszkéta-szerzetesi alakja és élete, de ez nem tudta a nagy többség akaratát megakadályozni. 397-ben bekövetkezett haláláig Tours püspökeként tevékenykedett.

És milyen volt Márton, mint ember? Fölszentelése napjától, mint jó pásztor látogatta nyáját, prédikált, s a csodatevés ajándékát is megkapván, nagy erőt öntött a hívekbe és a papokba egyaránt. A nép atyjaként szerette őt, aki úgy élt közöttük, mint a legszegényebbek, s csak segíteni és békességet teremteni akart mindenütt. Az egész ország gyógyításairól, ördögűzéseiről és halottak feltámasztásáról beszélt, élettörténetét számos csoda elbeszélése veszi körül. Ahol azonban szükség volt rá, Márton tudott nagyon keménykezű is lenni, például, ha a hit tisztasága került veszélybe, vagy ha pogány szokások és elképzelések akadályozták az evangélium terjedését. Ilyen esetekben nem vonakodott életének kockáztatásától sem, teljes elszántsággal és keményen harcolt a hitért. Alázattal viselte, nem kérte számon és nem büntette, hogy papságából és a kisebb klerikusok közül morgolódtak ellene, és néha meg is bántották; ha azonban nem az ő személyéről, hanem az Egyházzal volt szó, határozottan lépett föl. Ezt azonban embersége, a veszélyben lévők és az üldözöttek megvédésének gondja időnként felülírta. Erre példa, amikor egy Priscillianus nevű hispániai laikus összeállított egy szigorú erkölcsstanú, de eretnek jellegű tanítást, amivel sok követőt szerzett, akik megválasztották Ávila püspökévé, azonban az ellene szerveződő püspökök elérték, hogy Maximus császár 385-ben halálra ítélte. Bár Márton előző évben

püspöktársaival együtt ugyancsak elítélte Priscillianust, a hírre azonnal útba indult a császárhoz, hogy közbenjárjon az eretnek érdekében és szabadságát biztosítsa.

Nem kívánom most részletezni, hogy az eltelt hosszú évszázadok történései hogyan változtatták Márton katonaszentté, mert mindezt egy korábbi alkalommal már hallhattuk Újházi Loránd úr szakszerű és érdekes előadásában. Mint akkor megtudtuk, ez azzal kezdődött, hogy Clodvig, a katolikus királyság galliai megszilárdítója, amikor 507-ben az ariánus vizigótok ellen Tours városából indított katonai hadjáratot, Szent Mártonnak, a város védőszentjének segítségét kérte, aki később Franciaország védőszentjévé vált. Magyarországon Szent István tette meg az ország patrónusává, miután sikeresen fohászolt segítségért Koppány legyőzése érdekében.

Minden okunk megvan büszkének lennünk arra, hogy Szent Márton a felderítők védőszentje. Nem okvetlenül szükséges keresztény hívőnek lenni ahhoz, hogy lássuk, milyen nagyszerű ember volt életében, olyan kiváló erényekkel, amelyeket magunkra nézve manapság is követendőnek tekinthetünk. Nekünk, akik többnyire már befejeztük aktív pályafutásunkat, nemigen szükséges már a hadban való segítségnyújtásért fohászunk, mint ahogy dicső elődeink tették (elnézést kérek az ünnepi alkalomhoz kevésbé illő szóért, de inkább lenne már szükségünk a legendás csodákra, mint a betegségek gyógyítása, elhunytak feltámasztása, az ördög elűzése, bármilyen formában is mutatkozzék), ehelyett inkább kívánjuk azt szakmai stafétabotot tőlünk átvevő utódainknak, hogy minden segítséget kapjanak meg felelősségteljes munkájukhoz.

Tudatában vagyok annak, hogy egy Felderítők Napján elmondott ünnepi beszédben illik említést tenni Koncz Mártonról, a legendás kuruc-kori felderítőről. Elnézéseket kérem, ha időkorlátok miatt nem ismertetem újra életének sokszor hallott mozzanatait és cselekedeteit. Javasolom, hogy a vele kapcsolatos ismereteket felelevenítendő, keressétek meg a Wikipédián a róla szóló, igen igényesen elkészített összeállítást. Ismert mindenki előtt, hogy róla nevezték el a felderítők legmagasabb szakmai elismerését, a jelenleg páros években adományozható „Koncz Márton Díjat”. A beszéd összeállításakor, információk híján, még csak reménykedtem, hogy idén, a 100 éves jubileum évében, ismét bővíthet majd a díjazottak köre, de most már szívből gratulálhatunk is a legfrissebb díjazottnak, Koronczai Géza dandártábornok úrnak, valamint a KNBSZ elismerésben részesült többi munkatársának.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Beszédem zárásaként azt javaslom, hogy a Felderítők Napján nyilvánítsuk ki tiszteletünket a múlt magyar katonai felderítői iránt, akik becsülettel és tisztességgel végezték szakmai tevékenységüket, szolgálták hazánkat és védték annak biztonságát. A szerénységet félretéve, velük együtt ünnepeljük kissé magunkat is, hiszen többségünkben mi is ennek a múltnak jelenbe átnyúló részei vagyunk. Ami pedig a jelenben szolgáló felderítőket és hírszerzőket illeti, nekik kívánjuk erőt és egészséget, szakmai munkájukban eredményességet és sikereket, hogy a jövő felderítőinek is legyen mire támaszkodniuk.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Morber Ferenc ny. altábornagy

Képek a rendezvényről

FELDERÍTŐK TÁRSASÁGA
EGYESÜLET

**AZ ÉN FELDERÍTŐ
TÖRTÉNETEM**

100 éves az önálló magyar katonai felderítés,
hírszerzés és kémelhárítás

Budapest
2018

A FELDERÍTŐK TÁRSASÁGA EGYESÜLET
KIADVÁNYA

Felelős kiadó
Dr. Tömösváry Zsigmond ny. dandártábornok,
elnök

Lektorálták
Dr. Magyar István ny. dandártábornok
Dr. Tömösváry Zsigmond ny. dandártábornok,
elnök
Gál Csaba ny. ezredes

Szerkesztette
Dr. Magyar István ny. dandártábornok

Olvasószerkesztő
Gál Csaba ny. ezredes

Tördelőszerkesztő
Tóth Krisztina tzs.

A kiadvány az önálló magyar katonai felderítés,
hírszerzés és kémelhárítás létrejötté,
100. évfordulója tiszteletére,
a Katonai Nemzetbiztonsági Szolgálat
Tudományos Tanácsa támogatásával készült.

A kézirat lezárva: 2018. május 31-én

© FELDERÍTŐK TÁRSASÁGA EGYESÜLET
BUDAPEST, 2018